

ΑΣΤΡΑΠΗ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΔΙΕΤΟΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΒΙΚΕΝΤΙΟΣ ΑΔΑΜΑΝΤΙΔΗΣ

Συνδρομή ἑτησία
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑλλάδος . . . δρ. 8
Ἐξωτερ. . . φρ. 8

Ὁ πληρώνων συνδρομητῆς ὀφείλει νὰ ἀπαιτῇ
ἐντυπον ἀπόδειξιν πληρωμῆς τῆς Διευθύνσεως.

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΑΣΤΡΑΠΗΣ

—δδ. Βορείου 13.—

Ἔτος Δ'.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ τῆ 15 Φεβρουαρίου 1897.

Ἄριθ. 4.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ ἱστορία τῶν ὀργανισμῶν ἐν συνδέσμῳ πρὸς τὰς μεταβολὰς τῆς γῆνης ἀτμοσφαιρας.—Ὁ κατὰ τῆς πενίας ἀγὼν ἐν τῇ Δύσει.—Ἡ ἑκατονταετηρίς τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ Δζένερ.—Αὐτοκίνητοι ἄμαξοι.—Βίλλιαμ Μορῆς.—Περὶ γάμου.—Τὸ πτύειν καὶ ἡ φυματίωσις.—Μαργαρίται.—Οἱ τῆς Σιδηρίας αἰχμάλωτοι (διήγημα).

Ἡ ἱστορία τῶν ὀργανισμῶν

ἐν συνδέσμῳ πρὸς τὰς μεταβολὰς

τῆς γῆνης ἀτμοσφαιρας

Ἡ ἱστορία τῆς γῆς πάντοτε ἦν καὶ θὰ ἦεν τὸ περιεργότατον ἀντικείμενον τῶν γνώσεων τῆς ἀνθρωπότητος. Ἐκάστη νέα ἀνακάλυψις ἥτις ἐπιφέρει φῶς ἐπὶ ταύτης τῆς μέχρι τῆς σήμερον σκοτεινῆς χώρας προὑπαντᾶται ὑπὸ τῶν ἐπιστημῶν καὶ τοῦ περιέργου δημοσίου μετ' ἰδιαιτέρου ἐνδιαφέροντος, ἀλλὰ δυσκόλως θὰ εὔρη ποτὲ εὐκαιρίαν ἡ ἀνθρωπότης θετικῶς νὰ εἴπῃ ὅτι ἐξ ὀλοκλήρου εἶνε γνωστὴ ἡ ἱστορία τῆς ἐμφανίσεως τῆς ζωῆς ἐπὶ τῆς γῆς καὶ τῶν προκαταρχικῶν λειτουργιῶν αἰτινες ἔλαβον χώραν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς. Ἀπασαί αἱ γνώσεις ἡμῶν ὡς πρὸς τοῦτο διὰ παντός, ἴσως, θὰ γείνωσι μόνον θεωρεῖαι κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ἀληθεῖς ὑποθέσεις καὶ ὑπαινιγμοί. Ἐν τούτοις οὐκ ὀλίγην σημασίαν ἐπιστημονικὴν ἔχει ἐκάστη παρατήρησις, ἥτις παρέχει ἢ

μὴν τὸ δυνατόν νὰ ἐξελέγῃμεν κατὰ πόσον πιθανὴ εἶνε ἡ θεωρία περὶ τῆς καταγωγῆς τῶν σημερινῶν μορφῶν τῆς ζωῆς: τῶν ὀργανισμῶν τῶν φυτῶν καὶ τῶν ζώων.

Κατὰ ταύτην τὴν θεωρίαν κατὰ πρῶτον ἐπὶ τῆς γῆς παρήχθησαν τὰ φυτὰ καὶ μετὰ ταῦτα τὰ ζῶα. Ὑποτίθεται, ὅτι τὰ ζῶα δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ὑπάρχωσι κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν, ὅτε κατεψύχη ἡ ἐπιφάνεια τῆς γῆς, διότι ἐν τῇ ἀτμοσφαιρᾷ ἔλειπε τὸ ἀπαιτούμενον διὰ τὴν ἀναπνοὴν ὀξυγόνον. Τὰ φυτὰ δὲν ἔχρηζον αὐτοῦ καὶ διὰ τοῦτο ἀκωλύτως διεδίδοντο ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς. Ἡ ζωτικὴ ἐνέργεια τῶν φυτῶν, ἥτις παρήγαγεν ὀξυγόνον ἀντὶ τοῦ ἐκ τοῦ ἀέρος ἀπορροφωμένου ἀνθρακος ἐποίησεν ἐπὶ τέλους τοὺς ὄρους ὑπὸ τοὺς ὁποίους ἠδύνατο νὰ ἀναπτῆσωνται καὶ τὰ ζῶα. Τὸ ποσὸν τοῦ ὀξυγόνου ἐν τῷ ἀέρι βαθμηδὸν ἐμεγεθύνετο, μετὰ δὲ τούτου ἐτελειοποιούντο καὶ τὰ ζῶα ἤδη ἐπὶ τῆς γῆς ζωα.

Ὅπως ἐξελέγξῃ ταύτην τὴν ὑπόθεσιν ὁ Ἄγγλος ἐπιστήμων Ρίψων ἐκαλλιέργησε φυτὰ ἐν τοιαύτῃ ἀτμοσφαιρᾷ οἷα, ὡς οὗτος ὑπέθετε, περιέβαλλε τὴν γῆν πρὸ τῆς ἐμφανίσεως τῶν ζώων. Ἡ ἀτμοσφαῖρα αὕτη συνέκειτο ἐξ ἀζώτου, ἀνθρακικοῦ ὀξέος καὶ ὕδατινων ἀτμῶν τ.ε. διεκρίνετο τῆς σημερινῆς ἐπὶ τῇ ἐλλείψει τοῦ ὀξυγόνου καὶ ἐπὶ τῷ μεγαλειτέρῳ ποσῷ τοῦ ἀνθρακικοῦ ὀξέος. Πρὸς διεξαγωγὴν τούτου τοῦ πειράματος ἐξελέγησαν φυτὰ ἐκ τῶν κατωτάτων εἰδῶν. Ταῦτα θεθέντα ὑπὸ ὕβρινον κῶδωνα ἐν ἀτμοσφαιρᾷ ὁμοίᾳ πρὸς τὴν ὑποτιθεμένην ἀρχέγονον ἀνεπτύσσοντο ἐξαιρέτως. Ἀλλὰ τὸ σπουδαιότερον ἦτο, ὅτι τὸ ποσὸν τοῦ ὑπὸ τῶν φυτῶν ἀποχωριζομένου ὀξυγόνου ἦτο κατὰ πολὺ μεγαλειότερον τοῦ ὑπάρχοντος ἐν τῇ ἀτμοσφαιρᾷ ἡμῶν, ἐννοεῖται κατ' ἀνάλογον χωρητικότητά. Τοιοῦτον εἶνε ἐπίσης τὸ ἀποτέλεσμα κατὰ τὴν

ανάλυσιν τῶν ἀερίων τῶν σχηματισθέντων ὑπὸ τὸν ὑέλυνον κώδωνα μετὰ τρέκλον βλάστησιν τῶν ἐν αὐτῷ εὐρισκομένων φυτῶν.

Αἱ παρατηρήσεις αὐταὶ παρέσχον εἰς τὸν Ρίψωνα τὸ ἐνδόσιμον νὰ ὑποθέσῃ ὅτι οἱ κατὰ πρῶτον ἐπὶ τῆς γῆς ἐμφανισθέντες κατώτατοι φυτικοὶ ὄργανισμοὶ (τὰ φύκη) ἀπερρόφων κατὰ σημαντικὸν ποσὸν τὸ ἐλεύθερον ἐν τῷ ἀέρι ἀνθρακικὸν δέξυ, ἀποδίδοντες ὡς ἀνταλλαγὴν μόνον τὸ δέξυγονον. Τοιοῦτοτρόπως τὸ ποσὸν τοῦ πρώτου ἀερίου ἡλαττοῦτο, τοῦ δὲ δευτέρου ἀναλόγως ἐμεγεθύνετο. Ὁ ἀνθραξ τοῦ ἀνθρακικοῦ δέξως ἐπεσωρεύετο ἐπ' αὐτῶν τῶν φυτῶν καὶ ἐσχημάτιζε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον κατὰ τὰς ἀκολουθούσας γεωλογικὰς περιόδους (ὅτε ὀλόκληρα μεγάλα δάση ὁμοῦ μετὰ τῶν στρωμάτων τῆς γῆς κατεποντίζοντο ἐν ταῖς θαλάσσαις) ἐκτεταμένα κοιτάσματα γαιανθράκων, σηπεδονίτιδος γῆς, διαφόρων ἀσφάλτων κτλ. ἐκ τῶν ὁποίων ὁ ἀνθρώπος μετὰ ταῦτα ἤρξατο νὰ ἀρύηται τὰ χρειώδη πρὸς θέρμανσιν καὶ φωτισμὸν τῶν κατοικιῶν του, πρὸς παρὰγωγὴν τῶν παντοειδῶν ἐργαλείων πρὸς κίνησιν τῶν σιδηροδρόμων, ἀτμοπλοίων κτλ. Τὸν σχηματισμὸν τῶν ἀζωτικῶν ἐνώσεων ἐν τῇ γῇ ὁ Ρίψων ἐξηγεῖ ἐκ τῆς βραδείας ὀξειδώσεως τοῦ ἀμωνιᾶκ ὑπὸ τοῦ ἀζωτικοῦ δέξου, τὸ ὅποιον διαλυόμενον ἐν τῷ ὕδατι ἀπορροφᾶται ὑπὸ τοῦ ἐδάφους· ἐπειτα ὀξειδοῦται εἰς ἀζωτικὸν δέξυ τὸ ὅποιον μετὰ τῶν μετὰλλων καὶ τῶν διαφόρων ὄρυκτων τοῦ ἐδάφους σχηματίζει ἐνώσεις· ἐκ τοῦ ἐδάφους τὰ φυτὰ ἀπορροφῶσι ταύτας τὰς ἐνώσεις διὰ τῶν ριζῶν των, ἐπομένως ἀρῶνται, καὶ τὸ συστατικὸν αὐτῶν μέρος τὸ ἀζωτον.

Ὅσον δὲ ἀφορᾷ τὴν παραγωγὴν τοῦ ἀμωνιᾶκ ἐν τῷ ἀέρι, ὁ Ρίψων θεωρεῖ αὐτὸ, ὡς καὶ τὸ ἀνθρακικὸν δέξυ προῖν τῆς ἠφαιστιακῆς ἐνεργείας τῆς ἀρχεγόνου γῆς. Μετὰ τῆς μεταβολῆς τοῦ συστατικοῦ τῆς ἀτμοσφαιρας μετεβλήθησαν καὶ οἱ προκαταρκτικοὶ ὄργανισμοί. Τὸ ἀρχεγονον ἀπλοῦν ἡμιφυτικὸν κύτταρον ἐσυνείθισε τοὺς νέους ὄρους τῆς τροφῆς καὶ τῆς ἀναπνοῆς· ἤρξαντο αἱ μεταβολαὶ τῶν εἰδῶν ἐν ταῖς εἰδικαῖς ζωικαῖς μορφαῖς, αἵτινες ἤρξαντο νὰ ζῶσι χάρις εἰς τὸ νεοφανὲς ἐν τῇ ἀτμοσφαιρᾷ στοιχείον — τὸ δέξυγονον. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὁ πρωτογενὴς φορεὺς τῆς ζωῆς τὸ (ἀπλοῦν κύτταρον, συγκείμενον ἐκ πρωτοπλασματος καὶ ἐνὸς ὕμενος) ἔδωκεν ἀρχὴν εἰς δύο ὄλους διάφορα κατὰ τὰς ἰδιότητας καὶ τὴν ἐνέργειαν βασιλεία τῆς φύσεως: τὸ φυτικὸν καὶ τὸ ζωικόν. Ἐκεῖνοι οἱ ὄργανισμοὶ οἵτινες διέμενον πιστοὶ εἰς τὸ ἀνθρακικὸν δέξυ διετήρησαν τὴν φυτικὴν των φύσιν καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον συνείθισαν τὸ ὄλον ἐλαττούμενον ποσὸν αὐτοῦ ἐν τῷ ἀέρι καὶ τοιοῦτοτρόπως ἐσχημάτισαν ὀλόκληρον ἰδιόμορφον

φυτικὸν κόσμον. Ὁ ἕτερος κλάδος τῶν ζῶντων ὄντων προσέφυγεν, ἀνδυνάμεθα οὕτω νὰ ἐκφρασθῶμεν, εἰς τὴν δι' ὀξυγόνου διατήρησιν, ἀλλ' ἐπειδὴ αὕτη κατεδείχθη ἀνεπαρκῆς παρῆσθη ἢ ἀνάγκη νὰ συμπληρωθῇ δι' ἄλλων ἐτοιμῶν ἢ δὴ θρεπτικῶν ὕλικῶν, τοιαῦτα δὲ ἦσαν τὰ φυτὰ. Ἡ διάθρεψις διὰ τοῦ δέξυγονου λίαν ταχέως ἐξεδηλώθη καὶ ἐπὶ τῶν ἰδιοτήτων τοῦ κωτάρου αὕτη ἀπέδωκεν αὐτῷ μεγάλην εὐκίνησιν, ἐνέργειαν καὶ ἐκτακτον γονιμότητα. Τοῦτο τὸ κύτταρον πεπρωκισμένον διὰ μεγάλης εὐκίνησιος παρέσχεν εἰς τὴν ζωὴν τὴν δυνατότητα νὰ κινῶνται ἐκ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸν ἄλλον τόπον καὶ τοιοῦτοτρόπως νὰ ἐκζητῶσι τὴν τροφήν των κατὰ μεγάλας ἀποστάσεις ἐν ἣ περιπτώσει αὕτη ἐξαντληθῇ ἐν τινὶ τόπῳ. Ἀφ' ἑτέρου τὰ ζῶα ἐπωφελοῦμενα ἐτοιμοὶ τροφήν, ὅποια εἶνε τὰ φυτὰ, ἐχρηζοντελειοποιήσεως τῶν πεπτικῶν ὀργάνων κατὰ τοιοῦτον βαθμὸν, καθ' οἷον ἦσαν τελειοποιημένα τὰ ὄργανα τῶν φυτῶν, τὰ ὅποια παρῆσαν αὐτοῖς τὴν τροφήν αὐτῶν ἐκ τοῦ ἀέρος, τοῦ ὕδατος, τῆς γῆς.

Ἄλλ' ἐπειδὴ τὸ ἐν τῇ ἀτμοσφαιρᾷ ποσὸν τοῦ δέξυγονου ἠὺξάνετο, ἐμεγεθύνετο ἐπίσης καὶ τὸ βασίλειον τῶν ζῶων, ἡλαττοῦτο δὲ καὶ ἐξηφανίζετο ὑπὸ τῶν ζῶων τὸ βασίλειον τῶν φυτῶν. Ἐπειδὴ δὲ ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ προέκυψαν πολλὰ ζῶα συνήθη μετὰξὺ αὐτῶν ὁ ἀμειλικτος πόλεμος διὰ τὴν κυριαρχίαν τῶν φυτῶν τὰ ὅποια κατεδείχθησαν ἀνεπαρκῆ εἰς ἅπαντα τὰ ζῶα. Ἐνεφανίσθησαν παρὰ τοῖς ζῶοις τὰ πρὸς ἐπίθεσιν ὄργανα καὶ εἰς τὰ ἀρπακτικὰ ἐνστικτα ἐτέθη ἡ ἀρχή. Ἐκτοτε ζῶα τινὰ ἔμειναν πιστὰ εἰς πῆν φυτικὴν ἀποκλειστικῶς τροφήν καὶ ἀπέκτισαν οὐ μόνον, τὴν πρὸς ἄμυναν ὄργανα, ἀλλὰ δὲ ἐσυνείθισαν εἰς τὴν ζωικὴν τροφήν καὶ ἐσχημάτισαν τὸ γένος τῶν σαρκοβόρων ζῶων ἢ τῶν θηρίων.

Τὰ ὄρια τῶν ποταμῶν καὶ τῶν θαλασσῶν ἐγένοντο στενὰ διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἑτερογενῶν ἐξαραιζομένων ὑπ' ἀλλήλων ζῶων, ἐν δὲ μέρος τῶν ζῶων ἤνεγκάσθη νὰ ἀποικήσῃ ἐν τῇ ξηρᾷ. ταῦτα ἦσαν τὰ ἀμφίβια ἐπειτα δὲ καὶ τὰ ἐρπετὰ.

Ἡ ἐπιρροή τοῦ μεγάλου ποσοῦ τοῦ δέξυγονου ἐξεδηλώθη τῶρα ἐν ἐτι ἀποτομωτέρα μορφῇ καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἢ εὐκίνησις τῶν ζωικῶν ὀργανισμῶν ἠὺξήθη ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον: προέκυψαν κατ' ἀρχὰς τὰ τρέχοντα ἐπειτα δὲ τὰ ἰπτάμενα πτηνά. Ἡ περαιτέρω αὖξισις τοῦ ποσοῦ τοῦ δέξυγονου ἐν τῷ ἀέρι συνετέλεσεν εἰς τὴν ταχυτέραν αὖξισιν τῆς ὕλης τῶν νεύρων τῶν αἰσθητηρίων τοῦ ἐγκεφάλου καὶ τοῦ νοτιαίου μυελοῦ. Ἐπὶ τῆς γῆς ἐνεφανίσθησαν τὰ μαστοφόρα ζῶα καὶ ἐπὶ τέλος ὁ ἀνθρώπος, τοῦτο τὸ παμφάγον λογικὸν ζῶον ἐχοῦν ἀνε-

πτυγμένον ἐγκέφαλον καὶ πολυσύνθετον νευρικὸν σύστημα.

Ἴδου ὅποια εἶνε κατὰ τὴν ὄψιν ἢ θεωρία αὕτη ἣτις ἐπιβεβαιοῦται ὑπὸ τῶν πειραμάτων καὶ τῶν παρατηρήσεων τοῦ Ρίψωνος, καίτοι αὐταὶ κατὰ πρῶτην φοράν φαίνονται ἡμῖν ὀλίγον σπουδαῖαι. Ἄλλ' ἐκάστη ἐπιστημονικὴ ἀλήθεια ἐδημιουργεῖτο ἐπὶ τῇ βάσει τοιοῦτων ταπεινῶν καὶ συνήθων παρατηρήσεων, ἀπὸ δὲ ἡ παρατήρησις τοῦ Νεύτωνος ἐπὶ τοῦ πίπτοντος μῆλου ἠδυνήθη νὰ μορφώσῃ τὴν μεγάλην ὑπόθεσιν περὶ τῆς παγκοσμίου ἐλξεως, καὶ ἐνταῦθα οὐδὲν τὸ περιέργον, διότι ἡ βιολογικὴ ὑπόθεσις ὑποστηρίζεται ὑπὸ ποικίλων γεγονότων, οἷα ἦσαν τὰ ὑπὸ τοῦ Ρίψωνος παρατηρηθέντα καὶ ἐξερευνηθέντα.

Ο ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΠΕΝΙΑΣ ΑΓΩΝ

ΕΝ ΤΗ ΔΥΣΕΙ

Τὸ μέγα πρόβλημα τῆς ἐνδείας, ἐπὶ τῆς λύσεως τοῦ ὁποίου καταγίνονται ὄχι μόνον τὰ νομοθετικὰ ἐν Εὐρώπῃ ἰδρύματα ἀλλὰ καὶ αἱ διάφοροι πολιτικαὶ μερίδες καὶ σοσιαλιστικαὶ διδασκαλαί, ἀπὸ ἑτοῦ εἰς ἑτοῦ καταλαμβάνει ἐπὶ μᾶλλον ἀπειλητικὰς διαστάσεις. Ἡ καθόλου ἐπιστρατεία (militarisme), ἡ στατιμότης ἐν τῷ ἐμπορίῳ καὶ τῇ βιομηχανίᾳ καὶ οἱ λοιποὶ ὄροι τῆς συγχρόνου καταστάσεως οὐ μόνον κωλύουσι ἀλλ' ἀπευθείας δὲν ἐπιτρέπουσι τὴν τελικὴν λύσιν τούτου τοῦ προβλήματος, ὥστε αἱ κοινωνίαι καὶ τὰ κράτη ἀναγκάζονται νὰ ἀγωνίζωνται κατὰ τοῦ ἀπαισίου φάσματος τῆς ἐνδείας διὰ προσωρινῶν (palliatif) μέτρων εἰς τὰ ὅποια ἀνήκουσιν ἢ δημοσίαι εὐποιῖαι, ἢ ἰδρυματικὰ ἀπανορθωτικῶν ἰδρυμάτων, ἐργατικῶν ἀσύλων καὶ ὁ σχηματισμὸς διαφόρων συνδέσμων σκοποῦντων τὴν κατανίκησιν τῆς ἐνδείας. Εἰς τοὺς συνδέσμους τούτους ἀνήκει ἡ ἐταιρία κατὰ τῆς πτωχεύσεως καὶ τῆς ἐπατείας Verein gegen Verarmung und Hausbettelei) διοργανηθεῖσα ἐν Βερολίῳ.

Κατὰ τὸ 1868 ἐν Βερολίῳ ἐσχηματίσθη σύνδεσμος ἐξ ἀνδρῶν ἐμπνεομένων ὑπὸ τῆς διακαοῦς ἐπιθυμίας τοῦ νὰ βοηθῶσι κατὰ τὸ μέτρον τῶν δυνάμεων των τοὺς ἀπόρους συμπολίτας των, σκοπῶν νὰ παρέχῃ ἄσυλον εἰς τοὺς ἀστέγους τοὺς μὴ ἔχοντας ποῦ τὴν κεφαλὴν κλίνας. Ἴδια συμπαθῆ χαρακτῆρα ἔδιδεν εἰς τοῦτον τὸν σύνδεσμον τὸ γεγονός, ὅτι ἡ ὑπ' αὐτοῦ ἐξασκουμένη εὐποιῖα δὲν ἐξετίθετο ὡς ἐρ-

γον τοῦ ἐλέους ἀλλ' ὡς ἐκτέλεσις τοῦ καθήκοντος ἐπιβαλλομένου ὑπὸ τῆς συνειδήσεως.

Ὁ σύνδεσμος οὗτος, γινώσκων τὰς ἀτελείας τῶν συνήθων νυκτερινῶν ἀσύλων καὶ τὴν αὐστηρότητα τῶν διευθυνόντων ταῦτα πρὸς τοὺς ζητοῦντας καταφύγιον ἐνδεεῖς ἣτις ἰδιαιτέρως ἐκφοβίζει τοὺς δειλοὺς ἐκ τῆς φύσεως, συστελλομένους καὶ καταπιεζομένους ὑπὸ τοῦ βάρους περὶ ὑπάρξεως ἀγῶνος, ἀπεφάσισε νὰ ἰδρύσῃ ἄλλον διὰ τοὺς ἀστέγους ἐπὶ ὄλως ἀλλοίων ἀρχῶν. Πρὸ παντός ἄλλου ὁ σύνδεσμος ἐφρόντισεν ὅπως οὐδεὶς ἐσερχόμενος εἰς τὸ ἄσυλον αἰσθάνηται ἑαυτὸν ἀπερριμμένον, πάριον εἰς τὸν ὅποιον ἡ κοινωνία δίδωσι τὰ ψυχία τῆς μεγαλοδωρίας τῆς καὶ τὸν ἑποῖον αὕτη ἀπὸ ψυχῆς περιφρονεῖ καὶ ἀποστρέφεται. Ἐν τῷ ἀσύλῳ τοῦ συνδέσμου (Asyl fur Obdachlose) δὲν ἐρωτῶσιν ἐκ καθήκοντος τὸν εἰσερχόμενον, τίς εἶνε οὗτος, καὶ ἐν γένει οὐδεμίαν ἀνάκρισιν ἐπ' αὐτοῦ ποιοῦσιν ἀλλ' ἀπαντῶσιν αὐτὸν προσηγῶς ὡς φιλοξενούμενον.

Ὁ πένης, συχναῖς ἀποκάμων ἐκ τῆς ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἐκζητήσεως ἐργασίας καὶ στέγης, πεινῶν καὶ ριγῶν εὐρίσκει ἐν τούτῳ τῷ ἀσύλῳ πᾶν ὅ,τι ἡ τύχη τῷ ἀρνείται, ἦτοι προσηγεῖς τρόπους, καθαρὰν καὶ θερμὴν κλίνην, ὕδωρ μετὰ σάπωνος διὰ τὸ πλύσιμον κατὰ τὴν πρωίαν καὶ τριβλίον θερμῆς σούπας. Οὗτος γινώσκει ὅτι ἡσύχως θὰ διέλθῃ τὴν νύκτα, διότι αἱ θύραι τοῦ ἀσύλου εἶνε κλεισταὶ διὰ τὴν ἀστυνομίαν, ἣτις συχναῖς κατὰ τὴν νύκτα ποιεῖ ἐπιθεωρήσεις ἐν τοῖς ἰδιωτικοῖς καὶ δημαρχιακοῖς νυκτερινοῖς ἀσύλοις. Κατὰ τὸ μέτρον τῆς ἀναπτύξεώς του ὁ σύνδεσμος ἠύρνε τὸν κύκλον τῆς ἐνεργείας του καὶ τὴν σήμερον ἔχει ἰδρύσει τοιαῦτα ἄσυλα διὰ τοὺς ἀνδρας καὶ ἰδιαιτέρα διὰ τὰς γυναῖκας καὶ τὰ παιδιά.

Αἱ ἐνιαύσιοι λογοδοσίαι τοῦ συνδέσμου δεικνύουσι τὴν παρεχομένην ὠφέλειαν καὶ τὰς τρομερὰς διαστάσεις τῆς πτωχείας τῶν πόλεων. Ἐν διαστήματι 25 ἐτῶν ἐν τοῖς ἀσύλοις τῆς ἐτσιρίας ἐγένοντο ὑποδεκτοὶ 2 1)2 ἑκατομμύρια ἀπόρων ἐκ τῶν ὁποίων 221 χιλ. γυναικῶν, 160 χιλ. κορασίων καὶ 40 χιλ. παιδῶν.

Πρὸς ἀνακούφισιν τῶν ἀπόρων ὑπῆρχον καὶ κατοικίαι διὰ τοὺς ἐργάτας αἵτινες π. χ. ἐν Ἀγγλίᾳ λίαν συνετέλουσαν εἰς τὴν περιθάλψιν τῶν πτωχῶν. Ἐν τοῖς λοιποῖς κράτεσιν αἱ διὰ τοὺς ἐργάτας κατοικίαι φέρουσι μᾶλλον τὸν χαρακτῆρα τῶν διορθωτικῶν ἰδρυμάτων καὶ ἐν Γαλλίᾳ εἶνε εἰδός τι μεσάζον μετὰξὺ τῆς εἰρκτικῆς καὶ τοῦ ἀσύλου. Ἐν Ἀγγλίᾳ ἐνθα αὐταὶ αἱ κατοικίαι εἶνε κατ' ἐξοχὴν φιλανθρωπικὰ ἰδρύματα ἐγειρόμενα δαπάνῃ τῶν ἐνοριῶν καὶ ὅπου ἡ τε εἰσοδος εἰς τὰς διὰ τοὺς ἐργάτας κατοικίας καὶ ἡ ἐξ αὐτῶν ἐξοδος εἶνε τελείως ἐλεύθεραι — οἱ πτωχοὶ ἀποφεύγουσι νὰ ἐπωφελῶνται τὸ εἶδος

τούτο τῆς δημοσίας εὐποιίας. Οὐ μόνον ἡ αὐστηρά πειθαρχία ἢ ἀπαντῶσα ἐν ταύταις ταῖς κατοικίαις ἐκφοβίζει τοὺς πτωχοὺς ἀλλὰ καὶ ἡ μὴ ἀνταμοιβή αὐτῶν διὰ τὴν ἀναγκαστικὴν ἐργασίαν εἰς τὴν ὁποίαν ἐν αὐταῖς ὑποβάλλονται ἔνεκα δὲ τούτου τὰ φιλανθρωπικὰ ταῦτα ἰδρύματα ἀποβάλλουσι πᾶσαν σημασίαν πρὸ τῶν ὁμμάτων τῶν ἀπόρων τάξεων. Τὸ δὲ κυριώτερον εἶνε, ὅτι ἕκαστος ἐπωφελοῦμενος τὴν δημοσίαν εὐποιίαν στερεῖται ἐπὶ τι χρονικὸν διάστημα τοῦ δικαιώματος τῆς ψηφοφορίας, παύει ὢν τέλειος πολίτης, ταῦτα δὲ τὰ δικαιώματα λίαν ἐκτιμᾷ ἕκαστος Ἀγγλος ὅσον πτωχὸς καὶ ἄπορος καὶ ἂν εἶνε. Ἴδου διατὶ μόνον οἱ εἰς ἄκραν ἐνδεῖαν περιελθόντες ἀποφασίζουσι νὰ ζητήσωσι καταφυγίον εἰς τὰς διὰ τοὺς ἐργάτας κατοικίας. Τὴν σήμερον ἐν Ἀγγλίᾳ ὑπάρχουσιν 650 ἐργατικαὶ κατοικίαι, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐν Ἀγγλίᾳ ὑπάρχει νόμος καθιστῶν ὑποχρεωτικὴν διὰ πάντας, ἀκόμη καὶ διὰ τὰς μικρὰς ἐνορίας, τὴν ἀνέγερσιν τοιούτων οἰκῶν, ὁ ἀριθμὸς οὗτος (650) δὲν δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἀπόδειξις τῆς ἀναπτύξεως καὶ τῆς διαδόσεως τῆς περὶ τῶν παρομοίων ἰδρυμάτων ἰδέας.

Ἐν Γερμανίᾳ ὑπάρχουσιν διὰ τοὺς ἐργάτας 47 μόνον οἰκοὶ καὶ οἱ πλεῖστοι (24) εὐρίσκονται ἐν Πρωσσίᾳ. Ἐκ τούτων μόνον 17 φέρουσι διορθωτικὸν χαρακτῆρα, οἱ δὲ λοιποὶ εἶνε κατὰ τὸ ἥμισυ φιλανθρωπικοὶ καὶ δὲν δυσχεραίνουσι τὴν εἴσοδον ἢ τὴν ἐξ αὐτῶν ἐξοδον ἐκτὸς ὅταν τῇ ἀποφάσει τοῦ δικαστηρίου ἀποσταλῆ τις εἰς αὐτοὺς πρὸς κράτησιν. Οἱ ἐργατικοὶ οἰκοὶ οἱ φέροντες φιλανθρωπικὸν χαρακτῆρα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀνεγείρονται ἐν ταῖς ἐπαρχιακαῖς πόλεσιν ἐν τούτοις ἐν Μαγδεβούργῳ π.χ. ὑπάρχει ἐν ἰδρυμα καλούμενον ἀεργοστάσιον τῶν ἐθελοντῶν ἐργατῶν) εἰς τὸ ὁποῖον ἕκαστος νέωστί εἰσερχόμενος ἐργάτης ὑποχρεοῦται νὰ παραμένῃ ἐπὶ ἐξ ἑβδομάδας τουλάχιστον. Ἐν Γαλλίᾳ, ὡς ἤδη ἀνεφέρομεν, οἱ ἐργατικοὶ οἰκοὶ παριστῶσι μεσάζον τι μεταξὺ τῆς εἰρκτῆς καὶ τοῦ ἀσύλου. Σκοπὸς τούτων εἶνε νὰ ἐξαναγκάσωσιν εἰς τὴν ἐργασίαν ἐκεῖνοις οἵτινες ἀποφεύγουσιν αὐτήν. Οἱ πρῶτοι ἐργατικοὶ οἰκοὶ ἀνηγέρθησαν ἐπὶ τούτῳ τῷ σκοπῷ ἐπὶ Λουδοβίκου τοῦ ΠΓ', ἀλλ' ὀλίγον ἐπὶ ἠνεργον ὠφέλειαν καὶ δὲν ἐκώλυσαν τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ἐπαιτείας. Ὁ Ναπολέων τῷ 1808 διέταξεν ὅπως ἕκαστον διαμέρισμα (departement) ἀνεγείρῃ διὰ τοὺς ἐπαιτάς [depots de mendicite] ἀλλὰ καὶ ταῦτα τὰ depots δὲν ἐξεργάζονταν τὴν ἐπαιτίαν ἥτις ἐπὶ μᾶλλον κούζανετο. Ἡ κυβερνήσις βλέπουσα τὸ ἀνωφελὲς τούτων τῶν ἰδρυμάτων παρήτησεν αὐτὰ καὶ καθήργησε τὴν καταναγκαστικὴν ἰδρυσιν αὐτῶν ὅτε ἦλθεν ἡ δευτέρα αὐτοκρατορία ἐκ νέου ἤρχισαν νὰ ἀνοίγωνται ἄσυλα διὰ τοὺς ἐπαιτάς

καὶ τὴν σήμερον τοιαῦτα ἄσυλα ὑπάρχουσι τριάνοντα. Ἡ ἀτέλεια τούτων τῶν ἰδρυμάτων ἀναγνωρίζεται ὑπὸ πάντων καὶ τὴν σήμερον ἠγέρθη τὸ ζήτημα περὶ τῆς τελικῆς αὐτῶν μεταρρυθμίσεως. Κατὰ τῆς ἀναπτύξεως τῆς ἐπαιτείας ἐλήφθησαν ἄλλα μέτρα διὰ τῆς ἰδρύσεως ἀποικῶν τῶν ἐργατῶν. Αὗται δίδουσιν ἐργασίαν εἰς τοὺς μὴ εὐρίσκοντας τοιαύτην. Ἡ πρώτη τοιαύτη ἀποικία ἰδρύθη τῷ 1818 ἐν Ὀλλανδίᾳ ὑφ' ἐνὸς συνδέσμου. Ἐδειξαν αὐταὶ ἐπιτυχίαν ἐν Γερμανίᾳ ἔνθα ἀπὸ τοῦ 1882, ὅτε ἰδρύθη ἡ πρώτη ἀποικία (colonie) μέχρι τοῦ 1888 ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν ἀνήλθεν εἰς 20 ὁ δὲ ἀριθμὸς πάντων τῶν κατὰ τὸ χρονικὸν τούτο διάστημα διατρεψάντων ἐν ταῖς ἀποικίαις ἰσοδυναμεῖ πρὸς 30,000.

Ἀναγκαῖον θεωροῦμεν ἐν ταῦθα νὰ ποιήσωμεν ἐν συντομίᾳ λόγον περὶ «τοῦ στρατοῦ τῆς σωτηρίας». Ὁ ἰδρυτὴς τούτου Βίλιαμ Μπούτς ἦν κατὰ τὴν νεανικὴν του ἡλικίαν ἐργάτης παρ' ἐνὶ ράπτῃ καὶ ἀπὸ τοῦ 15ου ἔτους τῆς ἡλικίας του ἤρξατο κηρύττων ἐν τῇ πατρίδι του Νοττιγγέμη. Ἐπειδὴ δὲ οὗτος διεκρίνετο ἐπὶ εὐρυτᾷ προσεκλήθη ὅπως ἀναλάβῃ τὴν ἰσρατικὴν κλησιν, ἀλλ' οὗτος δὲν συγκατένευσε καὶ ἀνεχώρησεν εἰς Λονδίον, ἐκεῖθεν ἤδη ἤρξατο περιφερόμενος ἀνὰ διάφορα χωρία καὶ πόλεις κηρύττων μετάνοιαν καὶ ἀπάρνησιν τοῦ ἁμαρτωλοῦ βίου. Ὅπως ἐπισύρη τὴν προσοχὴν τοῦ πλήθους, οὗτος προσέφευγεν εἰς διάφορα γελοῖα ἐνίοτε μέσα (λιτανείας, μουσικὴν κτλ.) καὶ πραγματικῶς ἐπετύγχανε διότι ὅπου καὶ ἂν ἐνεφανίζετο οἱ ἄνθρωποι συνέρρον ὅπως ἴδωσι καὶ ἀκούσωσι τί θὰ εἴπῃ. Ἐσκοπτον αὐτόν, ἐχλεύαζον καὶ κατεδίωκον ἐν τισι τόποις, ἰδίᾳ ἐν Λονδίῳ ἔνθα ἐσχηματίσθη καὶ εἰδικὸς σύνδεσμος ἐκ τῶν ἀντιπάλων τῶν ὁπαδῶν αὐτοῦ, οἵτινες ὅμως παρ' ὅλας τὰς ἐνιαχοῦ αἰματηρὰς συμπλοκάς ἐπληθύνοντο ἰδίᾳ μεταξὺ τῶν πνευστῶν τάξεων τοῦ Λονδινεῖου πληθυσμοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον οὗτος ἀνήγγειλε τὴν σωτηρίαν ἐκτὸς τῶν ναῶν. Ὁ Μπούτς πάντοτε συναναστρεφόμενος μετὰ τοὺς πένητας ἐπέισθη ὅτι ἀδύνατος εἶνε ἡ σωτηρία τῶν ψυχῶν τῶν ἀπολλυμένων ἐν τῇ πτωχείᾳ διότι κυρίως αὕτη ἀναγκάζει αὐτοὺς εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἐγκλημάτων. Ἐπρεπεν, ἐπομένως νὰ εὐρεθῇ διὰ τὸν πεινῶντα τεμάχιον ἄρτου, ἐργασία ἐντιμος καὶ συνήθεια πρὸς αὐτὴν καὶ τότε νὰ γίνηται τὸ κήρυγμα περὶ τῆς σωτηρίας. Ἄφ' ὅτου ὁ Μπούτς κατεπέισθη περὶ τῆς ἀληθείας ταύτης, ἡ ἐνέργεια αὐτοῦ ἤρχισε νὰ λαμβάνῃ ἄλλον χαρακτῆρα. Κατ' ἀρχὰς οὗτος ἐπωφελήθη πρὸς τούτον τὸν σκοπὸν μόνον τὰ μέτα καὶ τοὺς ὁπαδοὺς τοῦ «στρατοῦ τῆς σωτηρίας», οἵτινες διετέλουν ὑπὸ τὴν διοίκησιν αὐτοῦ καὶ τοιουτοτρόπως ἔθηκε τὰ θεμέλια εἰς

τινα ἰδρύματα, χρήσιμα διὰ τὰς πνευστάτας τάξεις. Κατὰ τὸ 1890 ὁ Στρατὸς τῆς Σωτηρίας εἶχε μόνον ἐν Λονδίῳ πέντε εὐθύνους νυκτερινούς οἰκούς, ἐστιατόρια, βρεφοκομεία, νοσοκομείον πρὸς θεραπείαν τῶν μεθύσων καὶ 35 καταφύγια διὰ τὰς μετανοήσασας πόρνas. Ἐκτὸς τούτου τὰ μέλη τοῦ Στρατοῦ τῆς Σωτηρίας ἐνεφανίζοντο πανταχοῦ, ὅπου ἀπητείτο ἡ βοήθεια αὐτῶν καὶ ἐπεμελοῦντο τοὺς ἀσθενεῖς, ἐπροστάτευον τὰ παῖδια κτλ. Κατὰ τὴν μεγάλην ἀπεργίαν τῶν ἐν τῷ λιμένι ἐργαζομένων ἐν Ἀγγλίᾳ ὁ Μπούτς ἤνοιξε λαϊκὰ ἐστιατόρια ἐν οἷς ἀντὶ λεπτῶν τινῶν ἢ δωρεὰν παρείχετο τροφή καὶ τοιουτοτρόπως χιλιάδες οἰκογένειαι ἐργατῶν ἐσώθησαν ἀπὸ τοῦ ἐκ τῆς πείνης θανάτου. Ἐνεκα τῆς ὠφελίμου ταύτης ἐνεργείας τοῦ Μπούτς καὶ τοῦ στρατοῦ αὐτοῦ ἡ κοινὴ εὐνοϊκῶς ἤρξατο νὰ διάκηται πρὸς τὸ νέον τοῦτο κήρυγμα. Παρ' ὅλην τὴν ἐκκεντρικότητα τινῶν μελῶν τοῦ Στρατοῦ τῆς Σωτηρίας, οὗτος διὰ τῆς δραστηριότητος ἐπέσυρε τὸν σεβασμὸν τοῦ δημοσίου καὶ ὅτε ὁ Μπούτς ἀνήγγειλε τὴν ἀνάγκην συστηματικῆς καὶ εὐρείας βοήθειας εἰς τὰς πνευμένas τάξεις τοῦ λαοῦ διὰ τοῦ συγγράμματός του «in the box Englanpos» ἡ κοινὴν προσηνέχθη λίαν συμπαθῶς πρὸς τὸ σχέδιον τοῦτο. Τὸ σύγγραμμα τοῦτο εὐρὴν ἐκτακτον ὑποδοχὴν καὶ ἐντὸς ἐνός ἐξαμήνου ἐξηνητλήθησαν 150,000 ἀντίτυπα αὐτοῦ καὶ μετεφράσθη ἐν πάσαις σχεδὸν ταῖς γλώσσαις τῆς Εὐρώπης. Εἰς τὸν Μπούτς συνέρρον πανταχοῦθεν ἔρανοι, οἵτινες ἐντὸς μηνῶν ὑπερέβησαν τὸ ποσὸν τὸ ὁποῖον οὗτος ἐθεώρει ἀπαιτούμενον πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ σχεδίου του. Ὁ Μπούτς ἀμέσως ἤρχισε τὸ φιλανθρωπικὸν του ἔργον κατὰ μεγάλης διαστάσεως καὶ ἐντὸς ὀλίγου χρόνου ἰδρυσεν ἐργοστάσιά τινα πρὸς κατασκευὴν πυρεθίων καὶ ἄλλων, τὸ κεντρικὸν γραφεῖον τῆς ἐργασίας τὸ ὁποῖον ἐντὸς τριῶν μηνῶν εὐρὴν ἐργασίαν διὰ 5,576 ἐργάτας, ἄσυλον διὰ τοὺς ἐξεληθόντας ἐκ τῶν εἰρκτῶν καὶ τρεῖς ἀποθήκας τροφίμων. Ἐκτὸς τούτου οὗτος ἠγόρασεν ἐπαύλει μετὰ γαιῶν πρὸς ἰδρυσιν ἀποικῶν τῶν ἐργατῶν. Τὴν σήμερον δύναται τις ἤδη νὰ ἀναφέρῃ τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐνεργείας τοῦ Στρατοῦ τῆς Σωτηρίας. Ἐν τῷ ἐν Βερολίῳ κατὰ τὸν Ἰανουάριον τοῦ παρελθόντος ἔτους συγκληθέντι συνεδρίῳ τοῦ Στρατοῦ τῆς Σωτηρίας ἐμνημονεύθησαν οἱ ἐπόμενοι ἀριθμοί. Ὁ Στρατὸς τῆς Σωτηρίας ἐν διαστήματι 32 ἐτῶν ἐξέτεινε τὴν ἐνέργειάν του ἐπὶ 49 χωρῶν. Οὗτος ἔχει ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του 40,000 ἀξίωματικ. ἐκ τῶν ὁποίων 12,000 ἀποκλειστικῶς ἀφιερῶθησαν εἰς τοὺς σκοποὺς τῆς προπαγάνδας καὶ εἰς τὸ ἔργον τῆς εὐποιίας. Ἐν Λονδίῳ ἰδρύθησαν 42 ἐστιατόρια ἐν τοῖς ὁποίοις καθημερινῶς τρώγουσι 40,000 περίπου πένητες καὶ 61 νυ-

κτερινὰ ἄσυλα, ὅπου καθ' ἐκάστην διανυκτερεύουσιν 8,000 περίπου ἄτομα. Τὴν σήμερον ὁ Μπούτς φαντάζεται ν' ἀνοίξῃ καὶ ἐν τῷ νέῳ κόσμῳ ἀποικίαν ἐν τῇ ὁποίᾳ ἅπαντες οἱ ἀποτυχόντες ἐν τοῖς βιοτικῶς ἔργοις νὰ εὐρίσκωσιν οὐ μόνον ἐργασίαν καὶ τεμάχιον ἄρτου ἀλλὰ καὶ ἐκ νέου νὰ δύνανται νὰ διαρρυθμίσωσι τὸν βίον των.

Η ΕΚΑΤΟΝΤΑΕΤΗΡΙΣ ΤΗΣ ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΩΣ ΤΟΥ ΑΖΕΝΕΡ

Ἦδη παρήλθον ἑκατὸν ἔτη ἀπὸ τοῦ ἔτους τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ Ἐδουάρδου Δζένερ, τοῦ τριπνιόφρονος τῶν χωρίων ἱατροῦ, ὅστις ἔδωκεν ὅλως νέαν διεύθυνσιν εἰς τὴν πειραματικὴν ἱατρικὴν καὶ κατὰ πρῶτον ἐξέστηκε ἐπὶ τῆς σκηπῆς τὴν ἰδέαν τῶν προφυλακτικῶν ἐμβολιασμῶν, ἥτις ἀκολούθως ἐπὶ ἠνεργεσε τόσον λαμπρὰ ἀποτελέσματα διὰ τῶν πειραμάτων τοῦ περιωνύμου Παστέρ.

Ὁ Δζένερ κατέληξεν εἰς τὴν ἀνακάλυψιν του καθαρῶς ἐμπειρικῶ τῷ τρόπῳ καὶ ἔνεκα τῆς τῶν χρόνων ἐκείνων καταστάσεως τῆς ἱατρικῆς δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξηγήσῃ τὴν ἀνακάλυψιν ταύτην ἐπιστημονικῶς. Οὗτος τυχαίως ἔμαθεν, εἰσέτι διατελῶν μαθητῆς τῆς ἱατρικῆς σχολῆς, ὅτι μία νεαρὰ κόρη εἶπεν ὅτι δὲν φοβεῖται τὴν νόσον εὐλογίαν διότι αὕτη ἔχει τὴν εὐλογίαν τῆς ἀγελάδος. (cowpox). Ὁ Δζένερ ἀνεκοίνωσε ταύτην τὴν εἴδησιν εἰς τὸν καθηγητὴν του Γιούντερ, ἀλλ' ὁ τελευταῖος δὲν ἐπέστησεν ἰδιαιτέραν προσοχὴν εἰς ταύτας τὰς λέξεις καὶ ἔδωκε καλὴν συμβουλήν εἰς τὸν μαθητὴν του νὰ μὴ ἐμπιστευθῆται εἰς οὐδὲν ἀπλοϊκῶς μὴ ὑποβάλλων αὐτὸ εἰς τὸ πείραμα.

Εἰς τὸν Δζέσο μετ' ὀλίγον παρέστη εὐκαιρία νὰ διεξάξῃ τοιοῦτον πείραμα. Ἐν τῇ οἰκογενείᾳ ἐνὸς κτηματίου κατὰ τὴν ἐπισκήψασαν ἐπὶ δημίαν τῆς εὐλογίας ἠσθένησεν ἐκ ταύτης τῆς νόσου μία κόρη. Ἀπασαὶ αἱ γυναῖκες αἱ ἐπιμελούμεναι αὐτὴν ἐμολύνθησαν ἐκ τῆς νόσου ἐκτὸς μιᾶς κόρης ἥτις πρότερον κατεγίνετο εἰς τὴν ἀμελίαν τῶν ἀγελάδων καὶ, ὡς ἦν γνωστὸν εἰς τὸν Δζένερ, εἶχε μολυνθῆ ἐκ τῆς εὐλογίας τῶν ἀγελάδων πάσχουσα ἐξ ἐξανθημάτων πυόρων ἐν τοῖς δακτύλοις τῶν χειρῶν τῆς. Ὁ Δζένερ, ὅστις κατὰ πρῶτον ἐπέστησε τὴν προσοχὴν του εἰς τοῦτο τὸ γεγονός ἤρχισε

Electric Carriage Compt. Ἀξιοσημείωτον ἐπίσης εἶνε καὶ τὸ τρίτροχον διὰ πετρελαίου κινούμενον ποδήλατον τοῦ Bolle du Mans περὶ τοῦ ὁποίου πολὺς ἐγένετο λόγος ἐν τῷ παλαιῷ τύπῳ. Πολλοὶ ἔλεγον ὅτι τοῦτο τὸ ποδήλατον εἶνε ἀπλοῦν περιεργον ἄθυρμα· ἐν τούτοις οἱ Ἄγγλοι ἐξετίμησαν δεόντως τὴν σπουδαιότητα ταύτης τῆς μηχανῆς καὶ ἡ ἐταιρία Daimler Motor Comp ἀπέκτησε τὸ ἀποκλειστικὸν δικαίωμα τῆς κατασκευῆς τούτων τῶν ποδηλάτων ἐν Μεγάλῃ Βρετανίᾳ. Αἱ αὐτοκίνητοι ἄμαξαι παρήγαγον θόρυβον οὐ μόνον ἐν Εὐρώπῃ καὶ Ἀμερικῇ ἀλλὰ καὶ ἀλλοῦ. Ἐν τῷ «British Trade Journal» ἀνέγνωμεν ἀνταπόκρισιν ἐκ Βομβάης ἐν τῇ ὁποίᾳ ὁ συγγραφεὺς ἀναφέρει περὶ τῆς μεγάλης ἐπιτυχίας ἧς ἀναμένει τὰς αὐτοκίνητους ἄμαξας (μετὰ πετρελαίου ἐργαζομένας). Ἐν τῇ Ἀγγλικῇ Ἰνδία ἂν, ἐννοεῖται, ἡ τιμὴ αὐτῶν δὲν εἶνε πολὺ ἀκριβή. Καὶ πράγματι ἐν ταύτῃ τῇ χώρᾳ ἵππους δύνανται νὰ τρέψωσιν μόνον οἱ πλοῦσοι· ὁ δὲ λοιπὸς πληθυσμὸς μεταχειρίζεται πρὸς μετακόμισιν τοὺς βόας. Ἄν αἱ διὰ πετρελαίου αὐτοκίνητοι ἄμαξαι εἶνε ἀκίνδυνοι, δὲν χρήζωσιν εἰδικῆς μερίμνης καὶ δίδωσιν ὀλίγον καπνὸν καὶ δὲν κροτώσιν ἰσχυρῶς, αὐταὶ, κατὰ τὴν γνώμην τοῦ συγγραφέως, λίαν ταχέως θὰ διαδοθῶσιν ἐν ὅλαις ταῖς κτήσεσι τῆς Ἰνδίας.

Ἡ διερχομένη τὰς ὁδοὺς τῆς Βομβάης καὶ διὰ μπεζίν ἐργαζομένη ἄμαξα γαλλικῆς κατασκευῆς παράγει ἰσχυρὰν ἐντύπωσιν καὶ προσελκύει πανταχόθεν περιεργούς.

Ἐπὶ τινα χρόνον οἱ Ἄγγλοι δὲν ἐνδιεφέροντο ἰδίᾳ διὰ τὰς αὐτοκίνητους ἄμαξας καὶ ἐπέτρεψαν εἰς τοὺς Γάλλους μηχανικούς νὰ καταλάβωσιν τὴν πρώτην θέσιν ἐν τῇ κατασκευῇ, ἀλλὰ τὴν σήμερον οἱ Ἄγγλοι μηχανικοὶ ἀπεφάσισαν νὰ ἀνακτῶσιν τὸν ἀπωλεσθέντα χρόνον. Πλήθος ἄρθρων ἐν τοῖς τεχνικοῖς περιοδικοῖς, ἡ συζήτησις τῶν ζητημάτων ἐν τοῖς συνεδρίοις τῶν μηχανικῶν, αἱ διαρκεῖς ἐκθέσεις διαδεχόμεναι ἀλλήλας ταχέως θὰ ἀνυψώσωσιν ἐν Ἀγγλίᾳ τὸν νέον τοῦτον κλάδον τῆς μηχανουργίας καὶ ὡς ἐπεψηφίσθη ὁ νόμος περὶ τῆς κανονίσεως τῆς κινήσεως τῶν ἄμαξῶν, ἐν ταῖς ἀγοραῖς θὰ πωληθῶσιν μέγα ποσὸν τούτων τῶν ἄμαξῶν, τῶν ὁποίων ἡ στερεότης ἀφ' ἐνὸς ἡ εὐθηνία καὶ ἡ εὐκολία τοῦ χειρισμοῦ ἀφ' ἑτέρου, ἀμέσως θὰ θέσωσιν τὸ ζήτημα περὶ τῆς εὐθηνίας καὶ τῆς καταλληλότητος τῆς μετακινήσεως εἰς ὅλαις νέον ἔδαφος.

Ἡ Ἀγγλικὴ ἀγρονομικὴ ἐταιρία Shropshire and West Midland Agricultural Society ἤδη ὤρισεν ἀμοιβὴν διὰ τὴν κατασκευὴν κάρρου κυρίως διὰ τὰς ἀνάγκας τῶν χωρικῶν.

Ἄφ' ἑτέρου ἡ Royal Agricultural Society προσ

διώρισε διὰ τὴν ἀγρονομικὴν ἐκθεσιν τὴν γεννησόμενην ἐν Μάνχεστερ τῷ 1897 διαγωνισμὸν μετὰ τοῦ ἀκολούθου προγράμματος.

1) Τὰ κάρρα διαίρουσιν εἰς δύο κατηγορίας. α) πρὸς μεταφορὰν μικρῶν φορτίων καὶ β) πρὸς μεταφορὰν βαρέων φορτίων.

2) Τὰ κάρρα τῆς πρώτης κατηγορίας θ' ἀντικαταστήσωσιν τὰ συνήθη τὰ μὴ μεταφέροντα πλέον τῶν δύο τόνων. Τὰ κάρρα τῆς δευτέρας κατηγορίας θὰ μεταφέρωσιν φορτία 5 τόνων.

3) Διὰ τὰ ἀριστα κάρρα ἐκατέρας κατηγορίας δίδονται ἀμοιβαὶ 2,500 καὶ 1250 φράγ. Ἄν ἐκτεθῶσι κάρρα πολλὰ τῆς αὐτῆς ἀξίας αἱ ἀμοιβαὶ θὰ διανεμηθῶσιν ἐξ ἴσου.

4) Τὰ κάρρα ἐκατέρας κατηγορίας θὰ κινῶνται μόνον διὰ μηχανικῶν μέσων.

5) Τὰ διὰ πετρελαίου κάρρα εἶνε ἀποδεκτὰ κατὰ τὴν χρῆσιν βρέος πετρελαίου (εἰδικὸν βάρους 0.8) καὶ κατὰ τὴν ἀνάφλεξιν οὐχὶ κατώτερον τῶν 22,86 βαθμῶν Κελσίου κτλ.

Ἐκ τῶν ρηθέντων γίνεται δῆλον ὅτι οἱ Ἄγγλοι λίαν σπουδαίως ἐπελήφθησαν τοῦ ἔργου. Εὐχῆς ἔργον θὰ ἦτο ὅπως καὶ ἐν Ἑλλάδι εἰσαχθῶσιν αἱ ἄμαξαι αὐταὶ πρὸς εὐκολίαν τοῦ δημοσίου.

ΒΙΛΛΙΑΜ ΜΟΡΗΣ

Ὁ Βίλλιαμ Μορῆς, τὸν ὁποῖον πρό τινας χρόνους ὁ θάνατος ἀνήσπασεν ἐκ τῆς καλλιτεχνίας καὶ τῆς φιλολογίας, ἦν εἰς ἐκ τῶν σπουδαιοτάτων ἀνδρῶν τῆς Ἀγγλίας. Τοιοῦτοι ἄνδρες γεννῶνται ὑπὸ τῶν αἰώνων καὶ παρίστανται ὡς ἀληθεῖς σκαπανεῖς τῆς προόδου. Χάρις εἰς τὰ συγγράμματά των, τὰ ἔργα των, τὰ κληρονομία τῶν ὁ πολιτισμὸς χωρεῖ εἰς τὰ ἐμπρὸς ἐν τῇ ὁδῷ τῆς προόδου. Ἡ Ἀγγλία ἀπώλεσεν ἐν αὐτῷ τὸν μεγαλοφυῶς ποιητὴν, τὸν μεταρρυθμιστὴν τοῦ κοινωνικοῦ βίου, τὸν ἐνθέρμον καὶ ἀφοσιωμένον ἀπόστολον τῆς καλλιτεχνίας, τὸν περιπαθῆ λάτρην τοῦ ἰδανικοῦ καὶ τὸν ἐκλαμπρον ἐρμηνευτὴν τῶν νέων ἀπόψεων. Σπανίως θὰ εὐρεθῆ ἐν τοῖς χρόνοις ἡμῶν ἄλλο παράδειγμα τοιαύτης γονιμότητος, τοιαύτης μεγαλοφυΐας, τοιαύτης ἐπιμονῆς καὶ ὑπομονῆς ἐν τῇ ἐργασίᾳ δι' ὅσων διεκρίνετο ὁ Βίλλιαμ Μορῆς. Οὗτος ὡς ποιητῆς, ἀνῆκεν εἰς ἐκείνους τοὺς καλλιτέχνους οἵτινες ἐνδύουσι τὰ περὶ τοῦ κόσμου φρονημάτων εἰς στροφὰς ἐν αἷς ὁ πλοῦτος τῶν χρωμάτων θαυμασίως ἐνοῦται μετὰ τῆς μεγαλοπρεποῦς ἁρμονίας. Οὗτος πεποιθῶς

ΟΙ ΤΗΣ ΣΙΒΗΡΙΑΣ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ

(Διήγημα)

ΥΠΟ ΤΟΥ Σ. Α. ΣΤΕΦΕΝΣ

Μετάφρασις ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ

I

— Ἰσχυρίζεσαι ὅτι δύνασαι νὰ ὑποδείξῃς ὡς ἔγγιστα τὴν ἡλικίαν οἰουδήποτε ἀνθρώπου;

— Ναι, ἀφοῦ πρότερον προσεκτικῶς παρατηρήσω αὐτὸν ἐπὶ τινα χρόνον ὅπως καταλάβω τὰς κινήσεις αὐτοῦ, ἀπῆντησα. «Ὅπως καὶ ἂν ἔχη, σπανίως ἠπατήθη ὡς πρὸς τὸν προσδιορισμὸν τῆς ἡλικίας».

Τὸ ἀποτεῖναν εἰς ἐμὲ ταύτην τὴν ἐρώτησιν ἄτομον ἦν ἀνὴρ ὑγιεῖς κράσεως, μεσαίου ἀναστήματος ἔχων καφέχρουν κόμην. Τὸ μέτωπον αὐτοῦ ἀρκετὰ ἐρρυτιδωμένον. Οἱ μύστακες αὐτοῦ ἦσαν ὀφθαλμοφανέτεροι τῆς κόμης του, αἱ δὲ πυκναὶ ὀφρὺες αὐτοῦ ἦν ὀλόλευκοι. Οὗτος ἠγέρθη, περιεπάτησε ὀλίγον· ἐκάθησε καὶ πάλιν ἠγέρθη ὅπως πάντες δυνηθῶμεν νὰ παρατηρήσωμεν τὰς κινήσεις αὐτοῦ. Τότε ἀνέμενε τὴν ἀπάντησίν μου. Ἐκαθήμεθα μετὰ ἕξι ἄλλων ταξιδιωτῶν ἐνώπιον λαμπρᾶς πυρᾶς ἐν τῇ ἐστία τῆς αἰθούσης τοῦ ξενοδοχείου τῆς Βάνκουβερ (Βρετανικ. Κολομβίας). Ἀπαντες εἴμεθα ταξιδιωταί, ξένοι πρὸς ἀλλήλους, καὶ παρεμύνομεν ἐν Βάνκουβερ ἀναμένοντες τὴν ἀφίξιν τοῦ ἀτμοπλοίου τὸ ὁποῖον θὰ μᾶς ἐκόμιζεν εἰς τὴν Βικτωρίαν.

Ἡτένισα προσεκτικῶς εἰς τὸν ἔχοντα λευκὸν μύστακα καὶ ἰστάμενον ἐνώπιόν μου ἄνδρα. Ἐσκεπτόμην, ὅτι οὗτος εἶναι τεσσαρακονταετῆς περίπου τὴν ἡλικίαν, ἀλλὰ παρετήρησα ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ εἰσέτι ἔλαμπον καὶ δὲν ὑπεδείκνυον γῆρας.

Ἐπῆλθε μοι κατὰ νοῦν, ὅτι οἱ δυτικοί, οἱ κατοικοῦντες τὸ δυτικὸν ἡμισφαίριον, ἀγωνιζόμενοι πρὸς τὴν φύσιν ἐν νέᾳ χώρᾳ, εἰσέτι παρθενηκῆ, πολλάκις αὐξάνονται λίαν ταχέως καὶ φαίνονται πρεσβύτεροι ἢ ὅσον εἶναι πραγματικῶς. Ἐτι περισσότερο, ἐγὼ συνεπέρινα, ἐκ τοῦ τρόπου καθ' ὃν οὗτος με ἠρώτησεν, ὅτι τὸ ζήτημα φυσικῶς ἐξηγέρθη ἐν τῷ νῷ του, ὅτε διελεγόμεθα καὶ, ἐπομένως, ὅτι οὗτος ἴσως εἶναι νεώτερος παρ' ὅσον φαίνεται.

— Τριάκοντα ὀκτὼ ἐτῶν, εἶπον.

— Εἰς τὰς 21 τοῦ ἐρχομένου μηνὸς θὰ τελιώσω τὰ εἴκοσι τέσσαρα, ἀπῆντησεν ἐκεῖνος.

Οὗτος δὲν προσεβλήθη ἐκ τῆς ἀμφιβολίας μεθ' ἧς ἀνεφώνησεν ὁ ὄμιλος τῶν παρόντων, ἀλλὰ θλιβερῶς εἶπεν: ἀληθέστατον εἶναι, κύριοι, ὅτι ἐγὼ δὲν ἐτελείωσα εἰσέτι τὰ εἴκοσι τέσσαρα ἔτη.

— ὦ! ἀγαπητὲ φίλε, σὺ κατὰ πολὺ ὑπερέβης τὸν τοῦ Βύρωνος δεσμώτης τῆς Σελλίων, ἐφώνησεν εἰς παχύσωμος ἐρυθροπρόσωπος καὶ πυρόχρους Ἀγγλος. Τί σε κατήντησε νὰ φαίνῃσαι τόσο γέρον; Τοῦτο εἶναι λίαν παράξενον καὶ ἀσύνηθες πρᾶγμα».

— Μία εἰρκτὴ τρομερώτερα καὶ τῆς ἐν Σιλίων, ἀπῆντησεν ὁ νέος.

— ὦ! τί λέγεις; ἠρώτησεν ὁ Ἀγγλος, ὅστις ὡς καὶ οἱ περισσότεροι ταξιδιωταὶ ὀπισθοχώρησαν ὀλίγον ἐνεκα τῆς ἐκπλήξεως, ὅτε ὁ νέος ὠμολόγησεν ὅτι ἐπὶ πολὺν χρόνον ἐβασανίζετο ἐν τῇ εἰρκτῇ.

— Μὴ ἐκπλήττεσθε—οὔτε χεῖριστος οὔτε ἀριστος ἀπὸ ὑμᾶς εἶμαι, ἀλλ' εἶμαι εἰς ἀπλοῦς ἀλιεὺς τῶν φωκῶν, εἶπεν ὁ νεανίας.

— Αἶ, ἀλιεὺς τῶν φωκῶν! Ἀγαπητὲ φίλε, ἐξηγήθητι—ὀλίγον λεπτομερέστερον τί θέλεις νὰ εἰπῆς διότι ἐν ταύτῃ τῇ χώρᾳ ἡ ἀλιεὺς τῶν φωκῶν θεωρεῖται ὡς ἐντιμὸς ἐνασχόλησις.

— Μακρὰ εἶναι αἱ περιπέτειαί μου, ἀπῆντησεν ὁ ἄλλος ρίπτων εἰς τὰ πέριξ ταχὺ βῆμα. Πρέπει μὲ ὥρας νὰ σᾶς τὰ διηγοῦμαι.

— Θὰ εὐρωμεν καιρὸν, ἂν μᾶς διηγηθῆς τὴν ἱστορίαν σου», εἶπεν εἰς ἐργολάβος τῶν σιδηροδρόμων.

Ὁ σύντροφος ἡμῶν—ταξιδιωτῆς—διηγήθη τὸ ἐπόμενον περιεργον συμβεβηκός.

Πρὸ ἕξι ἐτῶν δεκαεπταετῆς ὦν τὴν ἡλικίαν ἐξεκίνησα ἐκ Μάιν καὶ ἀφίχθεις εἰς τὴν Ἀστορίαν, Ὁρεγὸν (Πολιτεία τῆς Ἀμερικῆς) εὐρον ἐργασίαν ἐν τινὶ ἐργοστασίῳ ὅπου ἐπάστω-

νον ἰχθύς. Ἐργασθεὶς ἐν κῦβι ἐπὶ δύο ἔτη περίπου ἀνήγειρα ἰδικόν μου οἰκοδόμημα καὶ ἐφοδιάσθην τὰς ἀπαιτούμενας μηχανάς. Αὐτοτελῶς ἐργαζόμενος προώδευον ἱκανῶς, ἀλλὰ τῶν συγγενῶν μου δεομένων χρημάτων ἀπέστειλλον εἰς αὐτοὺς τὸ πλεῖστον τῶν κερδῶν μου. Αἱ τρεῖς μου ἀδελφαὶ ἐζήτουν νὰ ἐκπαιδευθῶσι καὶ παρ' ἐμοῦ προσεδόκουν βοήθειαν. Εἰργάσθην ἐπιμεροῶς ἐπὶ τρία ἔτη περίπου καὶ κῦρον εὐκκίριαν ἐπὶ τινὰς ἐβδομάδας νὰ διασκεδάσω.

Ἐγνώριζον ἀκόμη δύο ἀνδρας οἵτινες ἐπεθύμουν κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον νὰ ἐπιχειρήσωσι ταξιδίον πρὸς διασκεδάσιν, ὁ εἰς ἦν ναυπηγός, Ἐδουαρδ Πέννη καλούμενος, ὁ δὲ ἄλλος—Λεονάρδος Βίλικινς—ἦν φωτογράφος. Τὸ ἰδικόν μου ὄνομα εἶναι Βίνφιλντ Σκάτ Πρόκετ. Ὁ Πέννη εἶχεν ἓν πλοῖον ἱστιοφόρον· ἐπειδὴ δὲ δὲν θὰ ἐδαπανῶμεν πολὺ ἐκμισθύντες ναύτας, ἀπεφασίσαμεν νὰ ἐκκινήσωμεν ἐκ Σέτλ, πατρίδος τοῦ Πέννη καὶ διερχόμενοι τὰς διώρυγας καὶ τὰ στενὰ νὰ φθάσωμεν ἕως εἰς τὴν Ἀλίανσκην.

Ἀπεπλεύσαμεν αἰσίως, ἐμαγειρεύσαμεν μόνοι μας καὶ πολὺ διασκεδάζομεν. Ἐφρονεύσαμεν μίαν ἄρκτον παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ ποταμοῦ Στράνηκην καὶ ἠγοράσαμεν δέκα ὑπόλευκα δέρματα ἀλωπέκων παρὰ τῶν Σιβίσιων. Ὁ Βίλικινς ἐφωτογράφιζε τὰ χωρία, τὰς κλύδας, τὰ ἐργαστήρια, τῶν Σιβίσιων, τοὺς παγῶνας καὶ τὰ λοιπὰ ἀξιοθέατα τοπία τῆς θαυμαστῆς ταύτης χώρας.

Συντόμως εἰπεῖν, διήλθομεν λίαν εὐχάριστα τὸν καιρὸν μας ἕως οὗ συντηρήθημεν μετὰ τὸν πλοίαρχον Κλάρκ Βίδεν ἐν Ζούνφ. Ὁ Βίδεν ἦν ἰδιοκτῆτης καὶ πλοίαρχος τοῦ πλοίου «Ἐλένη Μπάρνς», ὠραίου πλοίου, πάντοτε ἐτοίμου πρὸς ἐπιχειρήσιν ἐπιμεροῶς, τοῦ ὁποίου ὄμοις οἱ ναῦται εἶχον καταληφθῆ ὑπὸ τοῦ «χρυσοῦ πυρετοῦ», ὡς καλεῖται τοῦτο τὸ πάθος καὶ ἀπῆλθον νὰ ἐξορύσσουσι χρυσὸν ἐν Καλιφορνίᾳ ἐγκαταλείψαντες τὸ πλοῖον κενόν. Ὁ μάγειρος μόνον παρέμεινε μετὰ τοῦ Βίνδεν, ὅστις ἐν Ζούνφ ἐμισθώσεν ἓνα ἀκόμη Ἰάπωνα, τὸν Δζουζούκ Κόδον. Ὁ Ἰάπων οὗτος εἰς τὸν πλοίαρχον οὕτως· ἐξεθείασε τὴν ἄγραν τῶν φωκῶν, ὥστε κατέπεισεν αὐτὸν νὰ εὕρῃ συντροφίαν διὰ ταύτην τὴν ἀλιεῖαν. Ἐπειδὴ δὲ ὁ πλοίαρχος ἦν Ἀμερικανός, φυσικὸν ἦτο νὰ παραλάβῃ Ἀμερικανούς ἐν τῇ συνοδίᾳ του.

«Παλλικάρια», εἶπεν εἰς ἡμᾶς, λίαν κατὰλληλον εἶναι νὰ συντροφισθῆτε μετ' ἐμὲ διὰ νὰ ταξιδεύσωμεν ἐπὶ «τῆς Ἐλένης Μπάρνς» καὶ νὰ ἐπιχειρήσωμεν ἀνδρείως τὴν ἄγραν τῶν φωκῶν. Ἡ ἐπιχειρήσις αὕτη ὑπόσχεται μεγάλα κέρδη. Θὰ σὰς προτείνω ἐν πρᾶγμα τὸ ὁποῖον θὰ σὰς ἱκανοποιήσῃ. Τὸ ἐν τρίτον τοῦ κέρδους ἀνήκει εἰς τὸ πλοῖον, τὸ δὲ ἀποληφθὲν κέρδος

θὰ διαιρέσωμεν. Τολμῶ νὰ εἶπω ὅτι δὲν δύνασθε νὰ ζητήσητε καλλίτερόν τι».

— Ἄλλ' ἡμεῖς δὲν εἴμεθα ἀλιεῖς τῶν φωκῶν, εἶπον.

— ὦ, θὰ ἐκμισθώσωμεν δέκα—δέκα πέντε Ἰάπωνας διὰ τὴν βαρείαν ἐργασίαν, ὡς τὴν ἐκδορὰν τῶν δερμάτων, τὴν τῆξιν τοῦ λίπου; κλ. εἶπεν ὁ Βίδεν, ασεῖς οἱ τρεῖς θὰ μοι εἴσθε σύντροφοι. Ἐλθετε, τοῦτο δὲν εἶναι ἀσήμαντον ἔργον, ἀλλ' εἶναι ἐπιχειρήσις ἧτις θὰ μᾶς ἀποφέρει κέρδος πενήτηκοντα, ἐξήκοντα χιλιάδων φράγκων.

Ταῦτα καὶ ἄλλα παρόμοια ὁ πλοίαρχος μᾶς ἔλεγεν ἐπὶ δύο ἡμέρας, ἕως ὅτου ὁ Πέννη καὶ ἐγὼ μόλις ἠδυνήθημεν νὰ συγκρατηθῶμεν ὅπως μὴ ἀκολουθήσωμεν αὐτόν. Ὅσον δὲ ἀφορᾷ τὸν Βίλικινς, αἱ ἐργασίαι αὐτοῦ τὸν ἐκάλουν ὅπως ἐπιστρέψῃ εἰς Πόρτλανδ. Ἀλλὰ ἐμὲ καὶ τὸν Πέννην οὐδεμία ὑπόθεσις ἐκώλυεν ἀπὸ τοῦ νὰ ἐνθωθῶμεν πρὸς ταύτην τὴν συντροφίαν. Ὅπως καὶ ἂν ἔχη τὸ πρᾶγμα, δὲν ἠθελήσαμεν νὰ ἐνασχοληθῶμεν εἰς πικράνομον ἐπιχειρήσιν καὶ τῷ εἴ τοιον φανερώς τὴν ἀπόφασίν μας.

— Ἐχετε δίκαιον. Οὕτως ἔπρεπε νὰ σκέπτησθε εἶπεν ὁ Βίδεν. Οὕτω φρονῶ καὶ ἐγώ. Ἄλλ' ὅταν σκεφθῆ τις ὠρίμως, δὲν εὐρίσκει ὅτι καὶ ἡμεῖς ἔχομεν τὸ αὐτὸ δικαίωμα ἐπὶ τῶν φωκῶν, οἷον καὶ οἰσοδήποτε ἄλλος; Εἶναι ἀληθές, ὅτι πλούσιαι ἐταιρεῖαι ἔχουσιν ἀγοράσει παρὰ τῆς ἡμετέρας κυβερνήσεως («Ἡνωμ. Πολιτ. τῆς Ἀμερικῆς») καὶ τῆς Ρωσσίας τὸ ἀποκλειστικὸν δικαίωμα τῆς ἀλιεῖας τῶν φωκῶν. Ἄλλ' ἐγὼ δὲν πιστεύω, ὅτι οἰαδήποτε κυβερνήσις ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ παρέχῃ τὴν ἀλιεῖαν τούτων τῶν φωκῶν μετ' ἐνοίκιον.

— Πῶς ἔτσι; ἠρώτησεν ὁ Πέννη.

— Πῶς; Αἱ κυβερνήσεις δὲν ἔχουσιν περισσότερον δικαίωμα νὰ κατέχωσι τὰς θαλάσσας, ἢ οἱ ἰδιῶται. Αὐταὶ χρησιμεύουσι κοινῇ εἰς ὅλην τὴν ἀνθρωπότητα. Ὅπως καὶ ἂν εἶναι, φρονῶ ὅτι ὀφείλομεν νὰ πλέωμεν μόνον ἐν τῷ μέσῳ καὶ νὰ μὴ ἐκθέσωμεν ἑαυτοὺς εἰς τὸν κίνδυνον τῆς αἰχμαλωσίας».

Συνέπε.α πάντων τούτων τῶν δικανικῶν λόγων ἦτο ὅτι ὁ Πέννη καὶ ἐγώ, πωλήσαντες τὸ πλοιαρίον μας, ἐπεβιβάσθημεν ἐπὶ τῆς «Ἐλένης Μπάρνς», ὁ δὲ Βίλικινς διὰ τοῦ ἀτμοπλοίου ἐπέστρεψεν εἰς Πόρτλανδ. Δι' αὐτοῦ ἀπέστειλα εἰς τὴν ἀδελφὴν μου Μάτην μίαν ἐπιστολὴν εἰς τὴν σχολὴν καὶ ἄλλην εἰς τὴν μητέρα μου ἐκθέτων αὐταῖς συντόμως ὅτι ἐπεχειρήσα ταξιδίον. Αἱ ἐπιστολαὶ αὗται ἦσαν αἱ τελευταῖαι εἰδήσεις τὰς ὁποίας οἱ συγγενεῖς μου ἔλαβον παρ' ἐμοῦ ἐν διαστήματι τριῶν περίπου ἐτῶν.

Ὁ Βίδεν ἐσπευσε νὰ ἀποπλεύσῃ, ἀμα ἡμεῖς συγκατενύσαμεν. Πάντα τὰ χρειώδη διὰ τὸ προκείμενον ταξιδίον, οἷον μάχαιραι, τηλεβό-

λα, ἀκόντια καὶ λοιπὰ ἐφοδιάσθημεν ἐκ Ζούνου καὶ Σίτκας. Ἐξεκινήσαμεν διὰ τὸ Ἰλιούσιουκ, Οὐαναλάσκαν, ὅπου ἀφίχθημεν τῇ 1ῃ Ἰουλίου καὶ εὗρομεν τὸ καταδρομικὸν «Ράτ». Ὁ πλοίαρχος τούτου μᾶς συνεβούλευσε νὰ μὴ ἀλιεύσωμεν φωκῆς ἐν τούτοις τοῖς ὕδασι, ἀλλ' ὁ Βίδεν μόνον ἐγέλασε καὶ ἐνοικίασε τρεῖς Σουηδοὺς ναύτας οἵτινες ἀφῆκαν τὸ ἀτμόπλοιον Μπρίσμπαν.

Δὲν ἔσχομεν πολλὴν ἐπιτυχίαν εἰς τὰς βαθείας θαλάσσας, διότι συνελάβομεν μόνον εἴκοσι φωκῆς ἐντὸς δέκα ἡμερῶν. Ἐνεκα τούτου ἀπεπλεύσαμεν τῇ 15ῃ Ἰουλίου διὰ τὴν Ἰοκοχίμαν, καὶ ἐπωλήσαμεν τὰ 22 δέρματα ἀνά 100 φράγκ. τὸ τεμάχιον εἰς τὸν σκίπερ ἑνὸς πλοίου (σχούνας) μετὰ δύο ἰστῶν ἐκ Βικτωρίας.

Ἐφθάσαμεν τῇ 7ῃ Αὐγούστου εἰς Ἰοκαχίμαν καὶ ἐμισθώσαμεν ἑννέα Ἰάπωνας. Ἐπληροφόρηθημεν ὅτι ἠδυνήθημεν παρὰ τοῦ ἀμερικανοῦ προξένου ταύτης τῆς πόλεως καὶ ἐξ ἄλλων ναυτῶν, Ἀγγλῶν καὶ Ἀμερικανῶν. Οἱ πλείστοι τούτων μᾶς εἶπον ὅτι εἶνε ἀργὰ διὰ μίαν ἐπιτυχὴ ἐκδρομὴν μέχρι τῶν νήσων τῆς Κουρίλλης καὶ τῆς Καμτσάτκας, ἀλλ' ὁ πλοίαρχος Βίδεν ἀπεφάτισε νὰ ἀναχωρήσωμεν καὶ ἀπεπλεύσαμεν τῇ 11ῃ Αὐγούστου ὑπὸ ἀμερικανικὴν σημαίαν.

Ἀποπλεύσαν τὸ πλοῖον ἐκίνησε πρὸς βορρᾶν, παρῆλθε τὰς νήσους τῆς Κουρίλλης καὶ τῇ 20ῃ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς προσήγγισεν εἰς τὸ ἀκρωτήριον Καμτσάτκας. Τὴν ἐπομένην πρωίαν εἶδομεν τὴν νήσον Μπέριγγ μακρὰν πρὸς ἀνατολὰς, τὴν δὲ ἐπομένην ἡμέραν πρὸ μεσημβρίας εὐρισκόμεθα μετὰ τῆς μικρᾶς βορραχόδου νήσου Κούμπια καὶ τῆς ὀρεινῆς ἀκτῆς τῆς ἠπείρου Ἀσίας.

Τὴν μεσημβρίαν τὸ πλοῖον ἠγκυροβόλησεν ἐν τινὶ μικρῷ ὄρμῳ τὸν ὁποῖον ὁ γέρον Κόδο μᾶς περιέγραψεν. Ἐνταῦθα κατὰ πρώτην φοράν εἶδον ἀγέλην μύρζων ἢ θαλασσίων ἀγελάδων. Χιλιάδες παχέων, ἀκινήτων ζώων κείνται παρὰ τὴν παραλίαν βρυχόμενα καὶ ὠρούμενα λίαν φοβερῶς καὶ ἀπαισίως. Ἠρχίσσαμεν μετὰ μεσημβρίας νὰ φονεύωμεν αὐτὰ διὰ τῶν πυροβόλων καὶ τῶν ἀκοντίων καὶ κατὰ τὰς ἐπομένας δύο ἡμέρας ἐφρονεύσαμεν καὶ συνελάβομεν 860, τῶν Ἰαπῶνων ἀκολουθούντων ἡμᾶς μετὰ πελέκων καὶ μαχαιρῶν καὶ ἀποκοπτόντων τοὺς χαβλιόδοντας αὐτῶν, οἵτινες ἐν συνόλῳ εἶχον βάρους πέντε χιλιάδων χιλιogramμων. Τῇ 27ῃ Αὐγούστου εὗρομεν ἀκόμη μίαν ἀγέλην τούτων τῶν ζώων, ἐν ἐνὶ πορθμῷ τῆς ἠπείρου καὶ ἐφρονεύσαμεν ἀκόμη 600 μύρζους.

Ἐκρύψαμεν τὸ πλῆθος τοῦτο τῶν χαβλιοδόντων εἰς μίαν σχισμάδα, διότι εἶχομεν ἀποφασίσει νὰ ἐξακολουθήσωμεν τὴν ἀλιεῖαν ἐπὶ δύο ἔτη καὶ ἐφοβώμεθα μὴ συλληφθῶμεν ὑπὸ τινος καταδρομικοῦ ὅταν ἐπιστρέψωμεν εἰς Ἰοκαχά-

μην πρὸς παραχείμανσιν. Ἐσκέφθημεν νὰ ἐπιστρέψωμεν πρὸς λήψιν τῶν χαβλιοδόντων τὸ ἐπόμενον ἔτος καὶ τότε νὰ ἀποπλεύσωμεν κατ' εὐθείαν διὰ τὸν Ἅγιον Φραγκίσκον.

Ἡ περίοδος τῆς ἀλιεῖας ἐπερατοῦτο, ἀλλ' ἡμεῖς κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας τοῦ Αὐγούστου ἐκινήσαμεν πρὸς νότον τῶν Κουριλικῶν νήσων καὶ παρελθόντες τὸ Ὀνεκοτάν, τῇ συμβουλῇ τοῦ γέροντος Κόδου, εἰσήλθομεν μετὰ δύο μικρῶν νήσων ἐν τῇ μιᾷ τῶν ὁποίων εὐρίσκετο τὸ ἠραιότερον τὸ ὑπὸ τῶν Ἰαπῶνων καλούμενον Ὀσλιλβίγια. Ἐν ἐνὶ πετρώδει κόλπῳ εἰς τὸ μέσον τοῦ πορθμοῦ εὗρομεν μέγα πλῆθος φωκῶν. Ἐκεῖ ἐφρονεύσαμεν 1100 ζῶα. Αἱ ζῶαι καὶ αὐταὶ τῶν Κουριλικῶν νήσων δὲν ὁμοιάζουσι τὰς συνήθεις φωκῆς ἔχουσαι ἀπλούστερον δέρμα ἀλλὰ τιμῶνται ἀνά 40 φράγκα τὸ τεμάχιον ἐν Ἰοκαχίμῃ. Αἱ ἡμέτεροι οὐδέποτε ἐξετέθησαν ἐν τῇ ἀγορᾷ. Τὴν πρωίαν τῆς 6ης Σεπτεμβρίου, ὅτε οἱ Ἰάπωνες ἐκόμισαν τὰ τελευταῖα διακόσια δέρματα εἰς τὸ πλοῖον καὶ τὰ ἀλάτισαν, εἰς Νορβηγὸς ναύτης παρετήρησε καπνὸν μακρὰν ἐν τῷ πορθμῷ καὶ ὁ πλοίαρχος Βίδεν ἀπέστειλεν ἓνα ναύτην εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ἰστοῦ ὅπως παρατηρήσῃ καὶ εἶδῃ πόθεν προέρχεται ὁ καπνός. Ἐν τῷ φαινόμενον ἦτο ἠραιστεῖώδης ἔκρηξις ἢ πῦρ ἀναφθὲν ὑπὸ τινος ἀλιεῖς τῶν φωκῶν ἢ καπνὸς ἐκ τινος ἀτμοπλοίου, οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ ἰσχυρισθῇ μετὰ πεποιθήσεως, ἀλλ' ὁ Νορβηγὸς ναύτης, ἀρχαῖος ἀλιεὺς τῶν φωκῶν, εἶπεν ὅτι ὁ καπνὸς προήρχετο ἐκ γαιανθράκων. Ὁ πλοίαρχος Βίδεν ἀμέσως διέταξεν εἰς τοὺς Ἰάπωνας νὰ ἀνέλθωσιν ἐπὶ τοῦ πλοίου. Ἐπειν οὐριος δυτικὸς ἀνεμὸς ἐν τῷ πορθμῷ, ἐν δὲ Ἰοκαχίμῃ εἶχομεν πληροφορηθῆ ὅτι οὐδὲν ρωσσικὸν πλοῖον ἐν ταύτῃ τῇ χώρᾳ δύναται νὰ ἔχη ταχύτητα πλέον τῶν δέκα μιλίων τὴν ὥραν. Μετὰ τούτου ἀνέμου ἠδυνάμεθα νὰ διαπλέωμεν ἑνδεκα μίλια τὴν ὥραν.

— «Ἡ αὐστηροτάτη ποινὴ εἶναι τὰ δεσμὰ καὶ ἐν ζεύγος ἀλύσεων», εἶπεν ὁ Βίνδερ καὶ ἐγέλα ὅτε ἠγειρομεν τὴν ἀγκυραν. Μετὰ ταῦτα ἐμάθομεν ὅτι ἡ ρωσσικὴ ναυτιλιακὴ ἀρχὴ εἶχε μυστικῶς ἰδρύσει κατασκοπευτικούς σταθμούς ἐπὶ τῶν ὑψωμάτων πολλῶν Κουριλικῶν νήσων καὶ ὅτι οὗτοι συγκοινωνοῦσι πρὸς ἀλλήλους διὰ τοῦ ἡλιογράφου. Ἡ ἐμφάνισις τῆς «Ἐλένης Μπάρνς» ἐγνωστοποιήθη ἐν Πετροπάβλοσκ εἰς τὸ πλῆρωμα τοῦ καταδρομικοῦ «Ραζάμπονατς» τὸ ὁποῖον, καθ' ἓν χρόνον ἡμεῖς ἐφρονεύομεν φωκῆς καὶ ἐχαιρόμεθα διὰ τὴν ἔκτακτον ἐπιτυχίαν, ἔπλεε ταχέως ὅπως μᾶς καταλάβῃ ἐπ' αὐτοφῶρῳ.

Ἰστάμενοι ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πορθμοῦ εἶδομεν σαφῶς τὰς καπνοδόχας καὶ τὸν μέλανα καπνὸν

τοῦ Ραζάμπονατς, τέσσαρα ἢ πέντε μίλια πρὸς δυσμᾶς.

— «Εἶναι φανερόν», εἶπεν ὁ πλοίαρχος Βίδεν, ἀλλὰ κατὰ ἑννέα εἰς τὰ δέκα εἶναι ἀληθές ὅτι δὲν θὰ μᾶς καταφθάσωσι».

Τὰ δύο μεγάλα ἡμῶν ἱστία ἦσαν ἀνοικτὰ καὶ ἐπὶ ἡμίσειαν περίπου ὥραν ἅπαντες ἐπιστεύομεν ὅτι προχωροῦμεν καὶ ὅτι πραγματικῶς ἀρῆνομεν τὸ καταδρομικὸν ὀπίσω. Κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον ἐξήλθομεν εἰς τὴν ἀνοικτὴν θάλασσαν. Ἐπὶ μίαν καὶ ἡμίσειαν ὥραν δὲν ἠδυνήθημεν νὰ εἰπωμεν ὅτι οἱ Ρῶσοι ἐκέρδισαν ἀλλ' ὁ ἄνεμος ἐπ' ὀλίγον μετεβλήθη—περιστατικὸν λίαν ἐπιβλαβές εἰς ἡμᾶς.

Ὁ Πέννη ἦλθε πλησίον μου. Τὸ πρόσωπον ἔχων ἠλλοιωμένον μοι εἶπε «Βιν (οὕτω μὲ ἐκάλει) οὗτοι θὰ μᾶς συλλάβωσι».

Ὁ πλοίαρχος Βίδεν, ὅστις ἕως τῶρα ἦν βέλαιος περὶ τῆς ἐπιτυχίας, τώρα ὠρύετο ὡς ἄρκτης ἐν τῇ παγίδι. «Ἄπαντα τὰ ἱστία ὑψώθησαν ὅπως ἐνισχυθῆ ὁ δρόμος τοῦ πλοίου. Τὸ πᾶν εἰς μάτην. Κατὰ τὰ ἐπόμενα τρία τέταρτα τῆς ὥρας τὸ καταδρομικὸν Ραζάμπονατς ἔφθασεν εἰς ἀπόστασιν τριῶν μιλίων μακρὰν ἡμῶν. Μέλαν νέφος ἐκ καπνοῦ τῆς καπνοδόχης αὐτοῦ ἐπληττεν ἡμᾶς τόσον χαμηλὰ ἐπὶ τοῦ ὕδατος ὥστε ἐνίοτε δὲν ἠδυνάμεθα νὰ τὸ εἶδωμεν.

— «Κομίσσατε ταχέως τὰ δερμάτα» ἐφώνει ὁ Βίδεν. Φέρετε λίθους ἐκ τοῦ ἔροματος. Ποιήσατε ἐκ τῶν δερμάτων μεγάλα δέματα, προσδέσατε τοὺς λίθους καὶ ρίψατε αὐτὰ εἰς τὴν θάλασσαν».

Εἰργαζόμεθα ἀπελπιστικῶς καὶ ἐντὸς τριάκοντα λεπτῶν οὐδὲ ἐν δέρμα ἀπέμεινεν ἐν τῷ πλοίῳ. Οἱ ναῦται ἐπλυναν τὸ κατὰστρομα. Τοῦτο ἐτελειώσαμεν ἐγκαίρως, διότι ὁ ἄνεμος σχεδὸν εἶχε σταματήσει καὶ ὁ Ραζάμπονατς εὐρίσκετο ἐν μίλιον μακρὰν ἡμῶν. Ἐπυροβόλησαν ἐκ τοῦ καταστροφώματος αὐτῶν καὶ ἡ σφαῖρα διήλθε πλησίον ἡμῶν.

— «Σύντροφοι, δὲν ὑπάρχει ὠφέλεια ἐκ τῆς ἀντιστάσεως, εἶπεν ὁ Βίδεν. Δὲν πιστεύω νὰ δυνηθῶσι νὰ συντάξωσι πρωτόζολλον ἐναντίον ἡμῶν. Ἐπὶ τοῦ πλοίου δὲν ὑπάρχει ἐπιλήψιμον ἢ λαθρεμπορικόν».

Ἀμέσως οὗτος ἐκόμισε τὰ δύο ἐπίσημα βιβλία τοῦ πλοίου· διότι ἅπαντες οἱ ἄλιεις τῶν φωκῶν κρατοῦσι δύο βιβλία, τὸ ἐν ἀληθῆς λογοδοσίᾳ τοῦ ταξιδίου, τὸ δὲ ἕτερον «ψευδές» ἐπινοηθὲν διὰ τὰ καταδρομικὰ καὶ τὴν κυβέρνησιν. Οὗτος προσέδεσε τὸ ἀληθές βιβλίον εἰς τι τεμάχιον σιδήρου καὶ τὸ ἔριψεν εἰς τὴν θάλασσαν.

Ἐκ τοῦ καταδρομικοῦ ἐπυροβόλησαν πάλιν καὶ ἡ σφαῖρα ἔπεσεν ἐντὸς τοῦ πλοίου. Εἰς γοργῆγός· αὐτῆς ἔπεσε νεκρὸς ἐπὶ τῶν σανίδων.

— «Φωνάζουσιν ὑψηλοφῶνως, εἶπεν ὁ Βίδεν. Μωρία εἶναι νὰ προσποιώμεθα ὅτι δὲν ἀκούομεν». Οὗτος ἔστρεψε τὸ πηδάλιον καὶ τὸ πλοῖον ἔστη.

Τὸ Ραζάμπονατς διήλθε πλησίον τοῦ πλοίου μας καὶ μᾶς ἐχαιρέτισεν αὐθαδῶς, ρωσιστί. Οὐδεὶς ἐξ ἡμῶν ἐνόησε τί ἔλεγεν· ἡμεῖς ὑπέθεσαμεν ὅτι παρεδόθημεν καὶ δὲν ἀπαντήσαμεν εἰς τὰς ἀπειλὰς τῶν Ρῶσων. Ἐξαίφνης ναῦται τινες παρετάχθησαν εἰς τὸ ἄκρον τοῦ καταστροφώματος καὶ ἐπυροβόλησαν καθ' ἡμῶν. Δί σφαῖραι ἐφόνευσαν ἓνα ἐκ τῶν ναυτῶν ἡμῶν τὸν Ζάν Ἑλλις, ἓνα Ἰάπωνα καὶ ἐπλήγωσαν τὸν πλοίαρχον εἰς τὸν δεξιὸν τοῦ ὤμου. Ὁ Πέννη καὶ ἐγὼ ἐχαιρέτισαμεν τοὺς Ρῶσους κινουντες τοὺς πῖλους μας καὶ ἐφωναξαμεν νὰ μὴ πυροβολῶσι διότι εἶδομεν ὅτι ἐκ νέου πλτροῦσι τὰ ὄπλα των. Εἰς ἀξίωματικὸς ἐφώναξε καὶ ἔδεικνυε τὸν ἱστόν. Ἐν τῇ ἀρχῇ καὶ τῇ ἀπειρία μας εἰς τὰ θαλασσινὰ δὲν ἐνεθυμήθημεν ὅτι ἡ σημαία μας ἐκυμαίνεται ὑπερῆφάνως ἐπὶ τοῦ ἱστοῦ. Ἀμέσως κατεβιάσαμεν αὐτὴν ὅπως ἀποφύγωμεν δεύτερον πυροβολισμόν ἐκ μέρους τῶν ναυτῶν. Ναῦται τινες ἀνῆλθον ἐπὶ τοῦ πλοίου μας. Ὁ ἀξίωματικὸς, εὐστροφος νέος ὑπολοχαγὸς φέρων νέαν στολὴν μετὰ λαμπρῶν κομβίων, ἐγίνωσκεν ὀλίγον τὴν ἀγγλικὴν καὶ παρατηρήσας τοὺς δύο νεκροὺς ἐν τῷ πλοίῳ εὐὶ τοὺς ἐπιδέσμους διὰ τῶν ὀπίων περιέδενον τὴν πληγὴν τοῦ Βίδεν εἶπε:

— «Ζητῶ νὰ παρατηρήσω τὴν ἄδειαν καὶ τὰ λοιπὰ σας βιβλία».

Ὁ Πέννη ἐκόμισεν αὐτά. Ὁ ὑπολοχαγὸς, ὡς φαίνεται, ἐγίνωσκε θεωρητικῶς τελειότερον τὴν ἀγγλικὴν καὶ ἀναγνώσας τὰ ἔγγραφα, εἶπε:

— «Ἀπεπλεύσατε διὰ τὴν Σίτκαν, δὲν ἔχει οὕτως; Ἄλλὰ τώρα εἰσθε παρὰ τὰς Κουρικὰς νήσους. Πῶς ἐγίνε τοῦτο τὸ σφάλμα;»

Ὁ φελιμώτερον θὰ ἦτο ἂν ἐλέγομεν τὴν ἀλήθειαν, ἀλλ' ὁ Βίδεν ἀπήντησε;

— «Τὸ ὕδωρ δὲν ἦτο καλὸν καὶ ἦλθομεν παρὰ ταύτας τὰς νήσους ὅπως λάβωμεν νωπὸν».

— Τὸ ὕδωρ δὲν ἦτο καλόν! ἐφώνησεν ὁ ὑπολοχαγός. Ἀφοῦ ἐλάβατε καλὸν ὕδωρ, ἐλάβατε καὶ καλὰς φώκας, δὲν εἶναι ἔτσι; Αἱ!

Μία δέσμη δερμάτων τὴν ὅποιαν εἶχομεν ρίψαι εἰς τὴν θάλασσαν ἐσχίσθη καὶ τὰ δέρματα συνηθροίσθησαν ὑπὸ τοῦ πληρώματος τοῦ καταδρομικοῦ. Εἶδον ταῦτα ἀκολούθως ἐπὶ τοῦ καταστροφώματος τούτου. Ἄλλ' ὁ Βίδεν προσεφέρετο λίαν παρατόλμως. (ἀκολουθεῖ)